

[Hans Hansen (Rørby).]

ikke blot de tyske, men alle Privatskoler. Naar imidlertid de tyske Privatskoler faar den samme Stilling som de danske Privatskoler, kan der formentlig ikke rejses berettiget Anke eller Kritik fra det tyske Mindretals Side.

Den ærede Ordfører fra Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, fremsatte i Gaar en Udtalelse, som jeg gerne vil sætte en Streg under. Han sagde, at vi ikke skal gøre os noget Haab om at gøre det store Hartkorn tilfreds. Naar man ser paa Resultaterne af de sidste Aars Ordningpolitik, er der meget, der tyder paa, at Regeringen i hvert Fald *har* haft et saadant Haab, thi Resultaterne af Ordningpolitikken er jo kun blevet til Fordel for det store Hartkorn. Jeg vil nu foreløbig tro, at den Erkendelse, der maa ligge i det ærede Medlems Udtalelse, maa betyde, at han nu vil holde op med at medvirke til Foranstaltninger, som det store Hartkorn faar størst Fordel af, og dette gælder i hvert Fald en Række af de Landbrugsordninger, der er gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var saa venlig at gengive et Citat af min første Tale, og han betegnede det som en Klippetro paa Friheden, naar jeg udtalte, at Landbruget kan selv, naar det bare faar Lov til at udnytte de Muligheder, der er for Afsætningen, og faar Lov til at købe til den Pris, som Verdensmarkedet betinger. Det ærede Medlem sagde, at det var en Selvmodsigelse, og deri skal vel ligge, at det ærede Medlem mener, at Landbruget ikke kan selv. Se, nu ved jeg meget vel, at det ærede Medlems Parti, Socialdemokratiet, gennem en Række Aar har foregøjet Arbejderne, at de ikke kunde selv, uden at de skulde have Tilskud fra Staten. Jeg ved ogsaa nok, og det ligger i det ærede Medlems Udtalelse, at der er nogle, der tror, at Landbruget heller ikke kan selv, uden at det skal have Hjælp og Tilskud fra Staten, og det skal vel sagtens forstaaes paa den Maade, at man mener, at Staten gennem Kontorius skal hjælpe Arbejderne og Landbruget. Jeg vil gerne bede det ærede Medlem om at revidere denne Anskuelse og gøre det ud fra en Bedømmelse af de Resultater, man har faaet ud af denne foregøglede Betragtning om, at Staten skal hjælpe alle, for til syvende og sidst er det Arbejdet, Arbejder og Bonde, der bærer hele Samfundet, og der er ingen til at hjælpe dem. Jeg tror ikke den Betrag-

ning, at Staten skal hjælpe Arbejdere og Bønder, kan holde i det lange Løb.

Jeg vil gerne ganske kort takke den højtærede Statsminister, fordi han i sin første Tale ved Finanslovbehandlingen selv tog Afstand fra sine Udtalelser ved Mødet i Ingeniørforeningen, ved Bordet efter Mødet, som Statsministeren udtalte det, om, at han ikke havde noget imod, at vi fik nogle flere Soldater. Jeg takker Statsministeren for Udtalelsen om, at det ikke var nogen Programudtalelse, og jeg maa maaske med Tilfredshed have Lov til at konstatere, at naar en Udtalelse fremsættes af den højtærede Statsminister lidt sent paa Aftenen, skal den ikke tages alt for højtideligt.

Den højtærede Handelsminister fremsatte nogle Bemærkninger i Anledning af min første Tale ved denne Finanslovbehandling, hvor jeg omtalte, at Valutacentralen sandsynligvis havde virket hemmende paa vor Samhandel med Udlandet. Den højtærede Minister henlede Opmærksomheden paa, at Danmarks Samhandel med Udlandet gik katastrofalt ned fra 1930 til 1932, hvor Udførselsværdien faldt fra 1712 til 1136 Mill. Kr. og Landbrugets Udførselsværdi faldt med 300 Mill. Kr. til 830 Mill. Kr.

Jeg vil gerne heroverfor fremhæve, at jeg netop ikke i min Fremstilling gik ind paa de abnormt høje Priser, som Efterkrigstiden bragte, og som en Aarrække i 20erne opviste. Jeg udtalte netop herom, at dette, at man i en Tid havde haft højere Priser, naturligvis ikke kunde være til Skade for Landbrugserhvervet, og jeg synes fremdeles, at jeg har ført Bevis imod al den Tale om, at Udlandet ikke vil købe vore Varer, saa det af den Grund skulde være nødvendigt at oprette Valutacentralen. Her er netop min Bevisførelse fyldestgørende, naar jeg tager Perioden 1910—1913 og sammenligner den med Perioden 1933—1937, hvor igen Verdensmarkedets Priser nogenlunde har fæstnet sig. Resultatet bliver saa en Stigning i Landbrugets Eksportværdi, som i Gennemsnit i de fire Aar 1910—13 var 340 Mill. Kr., medens Eksportværdien i Perioden 1933—37 i Gennemsnit var 980 Mill. Kr., altsaa 2½ Gange saa meget. Naar Ministeren igen i sin Tale kommer tilbage til den saakaldte Nedgang i Eksporten af Landbrugsvarer i 1930—31, synes jeg ærligt talt ikke, det havde været nødvendigt, for det er jo Gang paa Gang blevet belyst og fastslaaet her i Tinget, at det var ikke Eksportmængden, der faldt, men det var kun Priserne paa Varerne, der var fal-